

ja sitten Barbie palasi ja pilasi maailmani.

Likaisten kamujen kolmiulotteinen jätelaari valui reittä pitkin viemäriin, olisin minäkin halunnut vajota saastaiseen sohjoon muina taiteilijoina, luovuttaa, ja muuttua jonkun kaltaiseksi korvata sielun syöverit kuvastoilla, tuhruiset tunnelmat poseeraamisella, siis sellaisella, joka näkyy toiseltakin parvelta ilman kiikareita.

Niinpä liidutin naamasi jokaisella värillä, jäljelle jäi ruskea läntti, lihaisa lammikko.

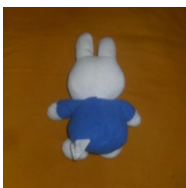
Pilotin sinut tulostimeen, tietäen, että sieltä pääsisit liukuen pois vain toispuoleisena, väärän kokoisena ja liiskattuna paperimassaksi.

Järjestin teekutsut, en kutsunut sinua. kutsuin Pikkupupen, Iso pupen, Mikropupen, Pupen ja börjen. Joimme pienistä kupeista tyhjiötä, joka tyhjentyään täyttyi jälleen tyhjiöllä, tyhjiys valui kuppiin huulteni vierta, tyhjiys luisui jokaiselta puolelta mahdottomalla nopeudella kunnes börje totesi että näiden juhlien on nyt loputtava. Keittiössä odotti kermakakku ilman koristeita ja siihen syväjuurrutettu lusikka. Tarjoilin kakkua kasveille, Peikonlehdelle viimeisimpänä, sillä hän oli ruskettunut epämukavan näköiseksi ja rypistyneeksi. hän tarvitsi kakkua eniten mutta ansaitsi sitä vähiten. Sivelin vaahdotettua rasvaa lehdille yksi kerrallaan, kehräsin hetken, ja sitten jätin heidät rauhaan

siirryin järjestelemään haarukoitani, ensin kevyimmästä painavimpaan ja sitten suurimmasta pienimpään, rumimmasta tyydyttävimpään ja viimeisenä ohjelmanumerona piikitin itseäni korvan lehteen kolmesti.

Minua seurataan.

Käyskentelen auringolta piilossa, lähinnä kellaritiloissa, välillä toivoen, että löytäisin sinusta jonkin riekaleen, jota voisin säilyttää kyynärpäähän taieessa. kaistaleen, jonka läpi voisin siristää ruutujen ja ruusujen hohtoa. Suikaleen, jota voisin silitellä, pienesti, tarvittaessa

*kaltaisiasi loisii joka nurkassa,
tarkistan kaltaisuuden, ajoittain nuolaisen, ja palautan, käänny kolmetoista kertaa vasemman olkapään suuntaan heiluttaakseni korvanlehteä imitoivaa verivanaa tuulessa,*

tuuletan

*ja kompastun lattiakaivoon. Tarkistan,
kurkkaatko
en löydä sinua mistään. ennen kaikkea, en löydä sinua mistään
ensin on käytävä kaikki käytävät, kuljeksittava kaikki kuilut, käännyttävä kaikki käännettävät
kotiin on aina palattava. ehkä sitten, sen kaiken koettua,*

*aloitan kyseisen kaiken kokemisen kohdistamalla katseeni kuuuhun ja supistamalla
peräsuoltani, tahdikkaasti. Tahdittomasti ojennan oikean polven ja sirotan kanelisokeria
jokaiseen nurkkaan, josta olen sinut koskaan poiminut. Sanon, tule pesulle. Tule pisulle.
Laulan take on me take me on I'll be gone ja vaihdan sinisen paitani oranssiin. Hipaisen
ensin kattoa, sitten lattiaa ja sitten kattoa ja sitten lattiaa ja sitten kattoa ja sitten lattiaa ja
sitten käänän tyynyn viileämmän puolen valmiiksi ylöspäin,
lyön kantapäät yhteen ja kurtistan kulmani kokeakseni aivan kaiken.*

*Vasta aamulla luovutan ja luovun, palaan pilaantuneeseen,
palaan arkeen, esittelen itseni, esitän itseäni ja näin estän maailman loputtoman
purkautumisen,*

*sinäkin puristuisit,
litteäksi ja latteaksi,*

*adios, tutti di frutti –
hyvä että lähdit.*

